

เทียร์าไฮสกูล (Tiara High School)

โรงเรียนประจำชั้นเลิศที่ตั้งอยู่ในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ สำหรับลูกคุณหนูและเหล่าเชื้อพระวงศ์จากทั่วทุกมุมโลก เป็นหนึ่งใน สตรีไอดอร์สถาบันชั้นนำสำหรับผู้ดีอังกฤษ เหล่าสุภาพบุรุษ และเหล่ากุลสตรี ชั้นสูงทั้งหลาย เริ่มก่อตั้งในปี ค.ศ. 888 และสร้างเสร็จในปี ค.ศ. 900 ทว่าในปี ค.ศ. 2012 นี้กำลังจะเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้น นั่นคือการ มาเยือนอย่างกะทันหันและพร้อมเพรียงกันของเจ้าชายสุดประหลาดจาก สี่ราชวงศ์ด้วยจุดประสงค์เดียวกันก็คือเพื่อ 'ปฏิวัติเจ้าชายให้กลายเป็น คนปกติ' ซึ่งแน่นอนว่านี่จะต้องเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้รั้วที่สร้างจากคริสตัล แท้ๆ ของเทียร์าไฮสกูลแห่งนี้สั่นสะเทือนไปตามๆ กันอย่างแน่นอน!
(O_O)

บทนำ

(Eins Medicis's Side)

ณ ประเทศเมดิซิส*

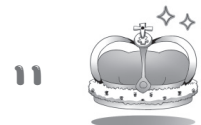
บริอันนา ควินน์ เมดิซิส...

สมเด็จพระราชินีแห่งราชวงศ์เมดิซิส ประเทศเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของจีนกำลังอยู่ในระหว่างตกทายเหล่าอาคันตุกะภายในงานพระราชพิธีอภิเษกสมรสของ 'ลูเซียน เมดิซิส' ผู้เป็นบุตรชายคนโตของตน ซึ่งขณะนี้กำลังประทับอยู่ในขบวนรถที่ค่อยๆ ชะลอจอดเทียบพรมแดงที่ปูเข้าไปยังมหาวิหาร Esperanza หากทว่าถึงแม้บรรดาแขกเหรื่อจะมากันพร้อมหน้าพร้อมตาแล้ว และภายในงานก็ถูกจัดเตรียมไว้อย่างสมบูรณ์แบบจนเรียกได้ว่าอลังการงานสร้างสุดๆ แต่ราชินีบริอันนาก็ยังรู้สึกว่ามี 'บางอย่าง' ที่มัน 'ไม่ถูกต้อง' อยู่ดี...

(- -)(- -)(- -)(- -)

ขณะนี้บริอันนากำลังพยายามหันรีหันขวางเพื่อสอดส่องสายตาวไปทั่วงานเพื่อมองหา 'อายน์ เมดิซิส' รัชทายาทองค์เล็กแห่งราชวงศ์เมดิซิส

* ประเทศเมดิซิส (Medicis) ประเทศสมมติ

พองโก้

ก่อนจะหันกลับมามองนาฬิกาเรือนยักษ์ซึ่งแขวนอยู่ที่หน้ามหาวิหารด้วยความเป็นกังวลอย่างยิ่งที่สุด...เพราะอะไรนะเธอ...

ทั้งๆ ที่อายน์จะต้องบรรเลงเปียโนเพื่อเปิดงานพิธีให้แก่มิตรที่เป็นพี่ชาย บังเกิดเกล้าในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าและขบวนรถของเจ้าชายองค์เล็กก็มาถึงมหาวิหารได้ราวๆ สิบนาทีที่แล้ว แต่ในเวลาสำคัญๆ แบบนี้ 'ไอ้ลูกปีศาจ' นั้นดันไปมุด 'head' อยู่ที่ไหนไม่รู้ล่ะเซ!

บริอันนากำลังคิดว่าถ้าเจอตัวลูกชายคนนี้เมื่อไหร่จะจับมาเจ็อนซะให้เซ็ด TOT!

♫ ตึง ตึง ตึง ตึง ♫

หือออออ O_O

ในจังหวะที่เท้าของเจ้าชายลูเซียนก้าวผ่านประตูที่สลักลวดลายด้วยทองคำอย่างวิจิตรตระการตา เสียงนี้ก็ดังมาจากด้านในสุดของมหาวิหาร ทำให้ทุกสายตาทันทีไปสนใจกันอย่างพร้อมเพรียงทันที! (OOO) ร่างสูงโปร่งที่แต่งตัวในชุดร็อกซ์เทปและกางเกงรัดรูปไหลดต่ำไปเกือบถึงสะโพกกำลังถือกีตาร์ไฟฟ้าสีน้ำเงินตัวโปรดเข้ากับแอมป์และบรรเลงดนตรีเป็นทำนองเพลงแนว Dead Metal ท่ามกลางเหล่าราชินิกุลจากทั่วทุกมุมโลก!

ย้า! ราชินิกุล! จาก! ทัว! ทุก! มุม! โลก!

...=0=...

YOY!

TOT

TTTOTTT~!!!

บริอันนาจะเป็นลม!

ใช่แล้ว! เจ้าของโบหน้าอันแสนหล่อเหลานั้นก็คืออายน์ เมดิซัส เจ้าชายองค์เล็กแห่งราชวงศ์เมดิซัสนั่นเอง!

ก็อกๆ

อายน์เคาะไมโครโฟนสองสามที่เป็นเชิงทดสอบก่อนจะตะโกนด้วยเสียงอันดังก้อง!

"วู้วว!!! ว่าไงพรรคพวก!!!"

(เฮ้ย! O_O แกเรียกราชนิกุลจากทั่วโลกว่าพรรคพวกเลยอะ!)
♫ ตั่ง ตั่ง ตั่ง ตั่ง ♫

"Let's rock and roll!"

(ละ...เล่นอย่างนี้เลยอะ!!! =())

(O_O) << เหล่าราชนิกุลพากันค้ำ นิ่ง อั้งกิมกี

(=()) << ลูเขียนคงทรุดลงไปอยู่ที่พื้นแล้วถ้าไม่ได้เจ้าสาวของเขา

พุงร่างไว้เสียก่อน TAT

(TOT) << บริอันนอยากตายให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย โผล่มาแบบนี้
แกหายหัวไปยิ่งจะดีซะกว่า!

ทว่าอายันก็หาได้สนใจไม่! เขาบรรเลงเพลงบ๊อบคอกแตกสาแหรกขาด
ของตนเองต่อไปพร้อมทั้งสะบัดศิระอย่างรุนแรงเพื่อให้เข้ากับจังหวะ
เพลงพลางตะโกนแหกปากร้องเพลงที่มีเนื้อหาประมาณว่าฉันจะฆ่ามัน
จะแกมัน จะหันมันเป็นชิ้นๆ ถ้าชีวิตนี้ยังไม่สิ้นก็จะตามล้างตามผลาญ
มันไปตลอดไม่ให้มันได้มีความสุขตลอดกาล (เพลงบ๊อบอะไรอะเนี่ย! =_=:)
ผมสิดำลပ်ที่ล้อมกรอบหน้าหล่อคมคายเริ่มจะกระเซอะกระเซิงไม่เป็น
ทรงทั้งๆ ที่เคยผ่านการเซ็ดมาอย่างดี ส่วนเลื้อกก็หนึ่งสุดรอกที่เขาสวมใส่
อยู่ก็เริ่มจะร่นลงมาจนเผยให้เห็นหน้าอกหน้าใจขาวเนียนเป็นมัดๆ น่าดูไปได้
อย่างถึงที่สุด ซึ่งมันคงเป็นภาพที่ชวนให้ส่งเสียงกรีดร้องออกมาให้คอแตก
ตายกันไปข้างหนึ่งถ้าหากที่นั่นคือฮอลล์แสดงคอนเสิร์ต...ไม่ใช่งานแต่งงาน
แบบนี้ว้อย! ;(

ตั่ง!

จังหวะสุดท้ายของเพลงจบลงอย่างหนักแน่นและสวยงาม! TOT

(O_o) (o_o)

แต่บรรดาแขกเหรื่อภายในงานก็ยังคงแน่นิ่งประหนึ่งโดนสาปให้
กลายเป็นหุ่นขี้ผึ้งไปกันหมดแล้วอยู่ดี!

"Hey! What's up you guys!" อายันตะโกนใส่ไม้ค้โดยไม่แคร์
สายตาผู้ใดทั้งสิ้น เขาเป็นอย่างนี้แหละ...เป็นอินดี้เข้ากระแสเลือด =_::;

บริฉันนาครจะรู้ดีว่าการที่ให้ร็อกเกอร์อย่างเขาบรรเลงเปียโนเปิดงานให้กับผู้เป็นพี่ชายมันนรกยิ่งกว่าบังคับให้นอนลงบนเครื่องประหารหัวสุนัขของท่านเปาซะอีก ☹ เขาทำไม่ได้เด็ดขาด และเขาก็ไม่ทำด้วย เขาจะร็อกเปิดงานพีธีซะอย่างใครมันจะทำไม่! อูอะซะๆๆ! "ขอเดชะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม... -()-" เออวะ! อย่างน้อยๆ พอเริ่มกล่าวอวยพรมันก็ยอมพูดราชาศัพท์! (ปกติไม่เคยพูดเลย ถึงแม้ว่าจะเป็นเจ้าชายและอยู่ในวังมากกว่าสิบปีก็ตาม -*;-; อย่าบังคับให้พูดซะให้ยาก) "ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับเกียรติให้เข้าร่วมในพระราชพิธีอภิเษกสมรสของเจ้าฟ้าชายลูเซียน เมดิซิด และเจ้าหญิง...เจ้าหญิง...เจ้าหญิงอะไรวะ!!" จู่ๆ ก็ลบถกคำหยาบคายที่ติดปากออกมาซะงั้นอะ =()=!! เกือบจะดีอยู่แล้ววววว! "เฮียๆ -()- ว่าที่เมียเฮียชื่ออะไรนะ โมนิก้าหรือโมนาริก้าอะ อี๊วลืมไปแ้วว" ยังมีหน้าหันไปถามพี่ชายที่กำลังจะพุ่งทะยานเข้ามาหักคอคนเป็นน้องอยู่รอมร่อ!

(OoO) ทุกคนในมหาวิหารเหวอกันถ้วนหน้า

"แต่จะชื่ออะไรก็ช่างมันเถอะ เอาละ ต่ๆๆ" ว่าจบก็กระแอมกระไอเล็กน้อยโดยไม่สนใจเลยว่าใครจะทำหน้ายังงัยบ้าง "ข้าพเจ้าคงไม่มีสิ่งใดจะพูดมากมายนักนอกจากขอให้ท่านพี่จงทรง...ทรง...ทรง...ทรงพระกรุณาฯ"

ผิดแล้วว้อยยย! YOY ทรงพระกรุณาอะไรของเอ็งห่าว!

"ปลากะลิง =O=^ แม้ว่าข้าพเจ้าจะเคยคิดว่าท่านพี่เป็นเกย์ก็ตาม"
...!!! อันนี้ไม่ต้องพูดก็ด้ายยยยย! T(T

ออก...ออก...ออก...

บริฉันนากำลังหายใจไม่ออก...

"ทรงเป็นอะไรี่เปล่าเพคะราชินี"

"กรี๊ด! องค์ราชินี! TOT"

"ยะ...แยแล้ว!"

"รีบไปตามหมอหลวงมาเร็วเข้า O_O ราชินีทรงล้มลงไปแล้ววว!"

ตึกๆๆ

บัดนี้ภายในมหาวิหารเกิดเหตุจลาจล...วุ่นวายไปหมดแล้ววววว YOY

"ว่าไงนะ! Oo แม่เป็นลมเธอ!" นัยน์ตาคมกริบสีเทาเข้มของอายน์ ถึงกับเหลือกกว้างก่อนจะรีบปลดสายคล้องกีตาร์ออกจากตัวแล้วกระโดดลง ไปหาผู้เป็นแม่ทันที! ทุกคนหลบทางให้ก่อนที่เขาจะซ่อนร่างน้ำลายฟูมปาก ของบรีอันนาขึ้นมาในอ้อมแขน "ปกติเวลาแม่เป็นลมแบบนี้จะต้องเป็นตอนที่ กำลังช็อกมาก ๆ นี่! TOT บอกมานะว่าใครมันบังอาจทำแบบนี้กับมารดา สุดที่รักของฉัน ถ้าจับได้ละก็ฉันจะทุบมันให้และแล้วตัดคอมันมาเสียบ ประจานหน้าประตูวังไปเลย!!!"

((--(--(--(--))--))++ ขวับๆ

ทุกสายตาหันขวับมามองหน้าเจ้าชายองค์เล็กแห่งประเทศเมดิซิด เป็นตาเดียวเมื่อได้ยินคำถามนั้นพร้อมทั้งคิดคำตอบเหมือนกันโดยมิได้นัดหมายว่า... 'แกนั่นแหละที่เป็นคนทำ! ==+'

...แน่นอนว่าพิธีในวันนั้นก็เป็นอย่างต้องยกเลิกไป TAT คงไม่ต้องบอกให้มั่วยวามันก่อให้เกิดความเสียหายมากมายก่ายกองขนาดไหน!

เหอะ! รัชทายาทองค์เล็กแห่งราชวงศ์เมดิซิดนั่นเธอ...

เป็นคนปกติให้ได้ซะก่อนเถอะโว้ย YOY!

...!!!

(Dimitri Bishop Hale Cameron's Side)

ณ กรุงคาเมรอน*, ประเทศโคลิน**

"ท่านแม่! ท่านแม่จะเดินตามลูกมาทำไมเนี่ย!"

"จนกว่าแกจะยอมไปเปลี่ยนไอ้ชยะนั่นสักทีไง!"

"ท่านแม่เรียกสไตล์การแต่งกายอย่างมีศิลปะในแบบที่ตีไซเนอร์ที่เก่งที่สุดในปารีสยังต้องยอมรับว่าเก๋ไก๋สไตล์เดออร์ว่าชยะนั่นเธอ ☹ จิตใจทำด้วยอะไรกัน!" ดิมิทรี บิชอป เฮล คาเมรอน' หรือเจ้าชายรัชทายาทแห่งราชวงศ์วิกตอเรีย ประเทศโคลินซึ่งเป็นประเทศเล็กๆ ในทวีปยุโรปกำลังโต้เถียงอยู่กับผู้เป็นแม่ที่เดินตามติดลูกชายของตนไม่ให้คลาดสายตาเลยที่เดียว และไอ้สไตล์การแต่งตัวที่ดิมิทรีพูดถึงนั่นก็คือสูทสีขาวแขนยาว

* กรุงคาเมรอน (Cameron City) เมืองสมมติ

**ประเทศโคลิน (Colin) ประเทศสมมติ

ชายาวกับผ้าคลุมที่ไม่รู้ว่าจะไปเพื่ออะไร มันเท่าตรงไหนกัน! แล้วไหนจะถุงมือสีขาวกกับหมวกทรงสูงแบบพวกนักมายากล หากใครเคยดูการ์ตูนเรื่องยอดนักสืบจิ๋วโคนันและรู้จักจอมโจรคิโดส์ นั้นแหละ...สไตลิ่งการแต่งตัวออกไปในทำนองนั้นไม่มีผิดเพี้ยนเลย และ...ใช่แล้ว *- มันก็คือสไตลิ่งการแต่งตัวปกติของเจ้าชายดิมิทรีคนนี่นี่เอง!

แต่ถึงยังไงในวันข้างหน้าดิมิทรีที่เป็นถึงองค์รัชทายาทก็ต้องขึ้นเป็นราชา แล้วจะให้คนเป็นแม่อย่างราชินี 'ลิเลียน่า เอมิเลีย คาเมรอน' คนนี้ อยู่เฉยๆ ได้ยังไงกัน! ;(จะให้ทนดูว่าที่ประมุขของประเทศเออาชะมา แต่งตัวแบบนี้ล่ะอะ TOT!

"ฉันบอกให้แกไปเปลี่ยน แกก็ต้องเปลี่ยน ได้ยินมั๊ย!"

":p ไม่!"

"ดิมิทรี!!!"

"ท่านแม่กำลังดูถูกรสนิยมของลูกมากเลยนะ! ท่านแม่รู้บ้างมั๊ยว่าเสื้อผ้าหน้าผมตั้งแต่หัวจรดเท้าลูกนี่หมดไปกี่ยูโรนะ!"

"ฉันไม่สนว่ามันจะกี่ยูโร เพราะผลลัพธ์ที่ได้ออกมาฉันก็เห็นมันคือขยะเท่านั้นแหละ!"

"(๘)"

"ไปเปลี่ยนซะ -_-"

"...ซี้ย! แค่เปลี่ยนก็พอแล้วไซ้มั๊ย!"

"ไอ้!"

"(-^~^)" สบัดหน้าใส่อย่างงอนๆ เซอะ!

"แล้วท่านแม่ยังจะเดินตามลูกมาอีกทำไมกัน!" ร่างสูงอดไม่ได้ที่จะหันไปว่ากใส่ผู้เป็นแม่ที่ยังคงเดินตามมาติดๆ รวากับกลัวว่าลูกชายจะหนีหายไปไหนก็ไม่ปาน

"แกมันน่าไวใจนักนี่ เผลอแป็บเดียวก็หายแวบไปกับสาวใช้กับพวกนางในสวยๆ แล้ว อย่างนี้ที่ฉันไม่รู้!"

"ใส่ร้ายปรักปรำกันเข้าไป!"

"แล้วฉันพูดผิดตรงไหนหา!"

"=O=^ ทำไมท่านแม่ถึงมองลูกในแง่ร้ายจัง"

"ไปเลย อย่าบ่นให้มาก วันนี้มีตารางงานอีกเยอะที่ต้องทำ...เสร็จจากนี้ก็ต้องออกไปเยี่ยมเยียนเหล่าพสกนิกรกับฉัน"

ติมิทรีถึงกับระริกระริขึ้นมาทันทีที่ได้ยินผู้เป็นแม่พูดจบ เขาชอบมากกับงานที่ต้องออกสื่อ มีความสุขมากกับการที่ได้อวดโบหน้าอันงดงามยิ่งกว่าผู้ใดและเรือนร่างอันแสนสง่าผ่าเผยให้ประชาชนได้เห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสรรค์สร้างมาให้เขาอย่างประณีตจนเรียกได้ว่าเขาเป็นผลงานชิ้นโบแดงเลยทีเดียว เขาไม่อยากจะคุยหรือกนะ แต่เวลาอยู่ที่ท่ามกลางคนหมู่มาก มันจะทำให้เขาคู่มือออร่าเจิดจรัสจนไม่ว่าใครก็ต้องจับตามอง แหม...ช่างเป็นคนที่เกิดมามีโบหน้าที่สมกับยศถาบรรดาศักดิ์ของการเป็นเจ้าชายจริงๆ ะฮะฮะๆ >()< (ประสาท --*)

ทันทีที่เดินมาถึงประตูห้องบรรทมของเจ้าชายติมิทรี ทหารยามที่เฝ้าหน้าประตูก็ทำการวันทยาอุธและรีบเปิดประตูให้ทั้งคู่ทันที

แอ็ด...

(O_o) << ราชินีลีเลียน่า

(=O=) << ติมิทรี

ราชินีแห่งประเทศโคลินถึงกับตะลึงงันเมื่อพบกับผู้หญิงหุ่นเล็กซู่ๆ เข็กซู่ สวมเสื้อผ้าที่ปิดเพียงส่วนบนและล่างเท่านั้นจำนวนหนึ่งกำลังทำกิจกรรมส่วนตัวอยู่ในห้องนอนของลูกชายบังเกิดเกล้าของตนเอง ถึงแม้ว่าเธอจะรู้ว่าติมิทรีเป็นพวกแพชั่นไม่ปกติ (อย่างสุดๆ =_=) เจ้าสำอางเป็นที่หนึ่ง และเป็นพวกบ้าผู้หญิงเข้ากระแสเลียดมากแเค้ไหน แต่ก็ไม่ได้คิดไม่ฝันว่าจะถึงขนาดเอาผู้หญิงเข้ามานอนกนในห้องแบบนี้

ร่างโปร่งหันไปส่งยิ้มแหยๆ ให้ผู้เป็นแม่ "ว่ากันว่าผู้หญิงเป็นศิลปะของโลกนะท่านแม่...หากขาดผู้หญิงไปแล้วโลกเราจะเหลืออะไรให้ชมอีกล่ะ"

"-_-++" ลีเลียน่าหันไปมองลูกชายด้วยสายตาวิบวับ

"-O-;:" ติมิทรีรู้สึกว่กัยกำลังจะมาเยือน

แล้วก็จริงเมื่อเปลวเพลิงพิโรธลุกโชนท่วมร่างแม่ของตน! O_O

ซู!
"ดิมิตรี! ☹️ แก...อย่าอยู่มันอีกเลยยยยย!!"
...!!!

เวลาต่อมา

@ หน้าประตูวัง

ในที่ที่สุดดิมิตรีก็ยอมเปลี่ยนเสื้อผ้าลงมาพบปะพสกนิกรกับท่านแม่ของตนหลังจากงอแงอยู่นาน...อันที่จริงก็ไม่ได้เปลี่ยนอะไรนักหรอก เพียงแต่เอาไอ้ผ้าคลุมบ้าง หมวกนักษัตรมาคลุม กับถุงมือออกเท่านั้นเอง นั่นทำให้เขารู้สึกเสียความมั่นใจเล็กน้อย เพราะการแต่งกายที่ไม่ครบสามสิบชิ้นแบบนั้นทำให้รู้สึกงอแงเหมือนพวกสามัญชนทั่วไปยังงั้น ☹️ เจ้าชายไม่ปลื้ม!

ดูสิ! TOT พสกนิกรมากันเยอะแยะ แต่แต่งตัวธรรมดาแบบนี้จะให้เขาเอาหน้าไปซุกไว้ที่ไหนเนี่ย ท่านแม่นะท่านแม่!

ดีดๆ

โอ๊ะ! มีสายเข้า...ดิมิตรีหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูที่หน้าจอก่อนจะกดรับสายเมื่อพบว่าปลายสายเป็นเพื่อนสนิทที่โรงเรียนนั่นเอง

"ฮัลโหล! ฉันกำลังทำงานอยู่นะเว้ย ไว้ค่อยโทรมาได้มัย...ว่าไงนะ!

○_○ แกประมุขภาพวาดของปาโบล ปีกัสโซมาได้แล้ววันนี้แหละ" (ท่านแม่เริ่มขำเลื่อมมอง) "ดีๆๆ ไซ่ ก็คนล่าสุดของฉันเป็นแฟนตัวจริงของปีกัสโซนะสิ! ว่าไงนะ! มีคนขอซื้อต่อในราคาที่สูงกว่าเธอะ แต่มันผิดกฎนะ ทำแบบนั้นได้ยังไง มันเป็นใครบอกชื่อมาดี...แกต้องจัดการนะเว้ยลูก จ้างมือปืนหรือนักฆ่าไปเด็ดหัวมันให้ขาดเลยก็ได้ คว้าเขาเครื่องในมันออกมาหันๆๆ สับๆๆ ให้ละเอียด แล้วกระเทีบซ้ำอีกที เลวมาก! ☹️ บังอาจทำแบบนี้กับเจ้าชายได้ยังไงกัน!" (ท่านแม่เริ่มถองศอกใส่เบาๆ) "เฮ้ยลูกตอนนี้ฉันกำลังพบปะพสกนิกรอยู่ คงต้องวางสายก่อนแล้ว...ไซ่! มันต้องได้รับบทลงโทษสิ กล้าดียังไงมาล้าเส้นเจ้าชายแบบนี้ มันคิดว่าตัวเองเป็นใคร! จับมันโยนลงป่อไอ้หลามไปเลย...ทำไมจะทำไมไม่ได้หา! =○= ไม่รู้ล่ะ!

ยังไงแกก็ต้องเอารูปวาดนั้นมาให้ฉันให้ได้ เข้าใจมั้ยยยยย!"

"☹" ท่านแม่หันมาทำหน้าบึ้ง

"เอ่อ -*- ฉันคงต้องวางจริงๆ ละ แล้วค่อยคุยกันนะ"

ป๊ีบ!

วางสายเสร็จก็หันกลับมาโบกไม้โบกมือทักทายประชาชนราวกับ
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น =_=_;;

ดี๊ดี

แต่ยังไม่ทันขาดคำ โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นมาอีกรอบ...คราวนี้เป็น
เพื่อนสนิทที่โรงเรียนอีกนั่นแหละ นั่นทำให้ดิฉันหรือดหุดหงิดไม่ได้ว่าจะ
โทรมาอะไรกันนักกันหนาในเวลานี้ เพราะแม่ของเขาเริ่มจะหันมาคั่นใส่
วงเบ้อเริ่ม ถ้ามีมิดนี่คงจึ๊คหอยเขาไปแล้วละมั้ง TAT

"เออสิน! แกอย่าเพิ่งโทรมาตอนนี้ได้มัยหา... จริงดิ! การพบปะพลกนิกร
คราวนี้ออกอากาศถ่ายทอดสดด้วยเรอะ ฉันไม่เห็นจะรู้เรื่องเลยอะ!" (แก
เคยรู้อะไรบ้างรีเปลา่เถอะ -*-) "วะ...ว่าไงนะ! O_O ฉันเนี่ยนะหน้ามัน
...เป็นไปไม่ได้! ;(ฉันโเบะมาตั้งสามชั้นเลยนะเว้ย!...ทะ...ที่โเบะมามันยัม
แล้วเรอะ! =O=// ไม่นะ! ขอบใจมากที่อุตส่าห์โทรมาบอก ไว้ฉันจะตก
รางวัลให้อย่างงาม เลิฟยูโซมัทเอดิน ♥"

ป๊ีบ!

วางสายเสร็จป๊ีบก็หันรีหันขวากระจกทันที แต่แล้วก็ไปสะดุด
สายตากับวัตถุเล็กๆ เงามๆ นั่นทำให้เขารีบตรงปรีเข้าไปที่วัตถุลึกลับนั้นโดย
ที่เขาไม่ทันคิดด้วยซ้ำว่ามันคืออะไรและโค้งตัวลงจ่อหน้าเข้าไปใกล้จนแทบ
จะสิงอยู่แล้ว!

...

ทุกสรรพสิ่งหยุดนิ่ง พลกนิกรตัวแข็งกับภาพที่เห็น...ในความคิดของ
พวกเขา...องค์รัชทายาทประจำราชวงศ์วิกตอเรียแห่งประเทศโคลินกำลัง
กึ่งนั่งกึ่งยืน...บะบะโอบะ...กับทหาร...ท่ามกลางสายตาประชาชี! =O=

ใช่แล้ว! 'วัตถุลึกลับ' ซึ่้นนั้นก็คือ 'หัวเข็มขัดเงิน' ของ 'ทหารคุ้มกัน'
นั่นเอง!

และไม่ว่าดิมิทรีจะทำมันด้วยเหตุผลใดก็ตาม มันก็ยังเป็นภาพที่
ล่อแหลมมากๆ อยู่ดี... -*-;;;

"จะ...เจ้าชาย... --;-;;;" ทหารผู้นั้นพยายามร้องปราม

"อยู่หนึ่งๆ ได้!" แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะคนเป็นเจ้าชายหาได้ฟังไม่และ
พยายามส่องดูหน้าตัวเองกับหัวเข็มขัดเงาวันนั้นต่อไป TAT

(-- _____--)++ ชิ่งๆ

เฮือกกกกกก!

"...!!!" ร่างสูงชะงักก็เมื่อรู้สึกได้ถึงจิตสังหารที่พวยพุ่งทีมแทงแผ่นหลัง
เขาไม่ยั้ง ก่อนที่เขาจะค่อยๆ หันไปมองทางราชินีลีเลียน่าที่รอบตัวเต็ม
ไปด้วยรังสีอำมหิตเต็ม MAX พร้อมจะฆ่าคนได้ทุกเวลา วันนี้เป็นครั้งที่
สองแล้วที่ถูกชายตัวดีทำให้เธอขนาดแบบนี้!

ซู!

ไฟโทสะอันร้อนแรงลุกท่วมตัวผู้เป็นแม่ ทำเอาดิมิทรีกระเด็นตัวหลบ
รัศมีแทบไม่ทัน!

"เจ้าชายดิมิทรี บิชอป เฮล คาเมรอน..." น้ำเสียงเย็นยะเยือกสุดๆ
ก่อนจะสงบับอารมณ์ออกมาเต็มที่! "จงไปตายซะ!!!!!"

"=()=!!!"

หึ! ว่าที่ประมุขของประเทศโคลีนงั้นเธอ...

เป็นคนปกติให้ได้ซะก่อนเถอะไว้ย!! ☹

(Gabriel Esther's Side)

ณ ประเทศกาวัน*

- พระราชพิธีพระศพเจ้าชายกาเบรียล เอสเธอร์ -

ทันทีที่เสียงระฆังเทเนอร์ดังขึ้น ขบวนพระศพของ 'กาเบรียล เอสเธอร์'
เจ้าชายองค์เล็กแห่งราชวงศ์กาวัน ประเทศกาวันซึ่งเป็นเกาะเล็กๆ ที่ตั้ง

* ประเทศกาวัน (Gavin) ประเทศสมมติ

อยู่ระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศเกาหลีก็ได้เคลื่อนตัวออกมาจากพระราชวังทันที ร่างเล็กๆ ของเจ้าชายที่ไม่น่าจะสูงเกิน 165 เซนติเมตร ซึ่งนอนอยู่ในโลงศพสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวหลวมๆ เก๋ๆ กับกางเกงขาวาวสีขาวตัวโคร่งๆ ที่มักใส่เป็นประจำทุกวันเหมือนตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ผมสีบลอนด์จนเกือบเป็นสีขาวของเขาถูกหวี + เช็ดอย่างเนียบ รอบๆ ตัวเต็มไปด้วยดีวีดีและหนังสือนวนิยายผีสัง ฆาตกรรม อำพราง ปาดคอ แล่เนื้อ เชื้อนหนัง ลีลับ พิศวง ซึ่งที่เอามาวางไว้ก็เพราะมันเป็นสิ่งโปรดปรานที่สุดของเขานั่นเอง (เป็นคนแบบไหนวะเนี่ย *-*) ใบหน้าของเขาขีดเขียนจนเป็นสีเดียวกับกระดาษเลยทีเดียว...

เอ่อ =_=;; อันที่จริงตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่ใช่มนุษย์ที่มีน้ำมีนวลสักเท่าไรหรืออยู่แล้วนะ

คงไม่ต้องบอกว่าการจากไปแบบกะทันหันของเขาสร้างความสะเทือนใจให้กับ 'ราชาโรบิน' ผู้เป็นพ่อ 'ราชินีอนาสตาเซีย' ผู้เป็นแม่เลี้ยง และ 'เจ้าหญิงแอนนิกา' ผู้เป็นพี่สาวต่างมารดามากมายขนาดไหน TAT ถึงแม้ว่ากาเบรียลจะเป็นคนแปลกๆ ไปสักหน่อย (?) แต่ก็ยังคงเป็นหัวแก้วหัวแหวนของพวกเขาอยู่ดี!

"ฮือออ TOT หม่อมฉันไม่คิดเลยว่าลูกจะจากเราไปเร็วถึงเพียงนี้ หม่อมฉันไม่เคยคิดเลยยยย" ราชินีอนาสตาเซียที่ประทับอยู่ในขบวนรถม้าให้ออกมาอย่างสะกดกลั่นความเศร้าไว้ไม่อยู่ ถึงแม้ว่ากาเบรียลจะไม่ใช่มนุษย์ แต่เธอก็ใฝ่ฝันอยากมีลูกชายมานานมากแล้ว ฉะนั้นเธอจึงรักใคร่เขาประหนึ่งลูกในไส้เลยทีเดียว

"ไม่เอาน่า ตอนนี้อีกเบรียลเองก็ไปสบายแล้ว สิ่งที่เราสองคนทำได้มีเพียงอธิษฐานให้ลูกไปสู่สุคติเท่านั้น"

"ถ้าเป็นไปได้หม่อมฉันอยากให้ลูกมาหาหม่อมฉันเดี๋ยวนี้อยู่เลย ต่อให้เป็นผีก็ไม่กลัวหรอก!"

"ใจเย็นๆ ก่อนสิอนาสตาเซีย"

"ฮึก..."

ราชาโรบินสายตาระยะเบาๆ ไม่รู้จะทำยังไงจึงได้แต่ตั้งตัวภรรยาของ

ตนเข้าไปกอดและลูบศีรษะอย่างปลอบโยน เขาเองก็เสียใจไม่น้อยไปกว่ากัน แต่ก็แสดงอาการเสียใจออกมาไม่ได้เพราะตนเป็นถึงพระราชินี ถ้าแสดงความรู้สึกมากเกินไปอาจจะไม่เป็นที่น่าเชื่อถือของเหล่าพสกนิกรไปเลย ก็เป็นได้

กีก!

ราชาโรบินหลุดออกจากภวังค์เมื่ออยู่ดีๆ ขบวนรถและขบวนพระศพ ก็หยุดชะงักพร้อมกับฝนที่เทกระหน่ำลงมาอย่างไม่ทันได้รู้เนื้อรู้ตัว!

ซ่า!

"O_O"

ราชาโรบินถึงกับตื่นตัวขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นเหล่าคนในวังหลวงและบรรดาทหารชั้นนอกลงมาจากรถและชุมนุมกันกลางสายฝน แม้กระทั่งคนขับรถของเขาก็ยังหันมาขอประทานอนุญาตลงไปรวมกลุ่มกับคนพวกนั้น อีกด้วย!

อะไรกัน! เกิดอะไรขึ้นนะ!

"เกิดอะไรขึ้นหรือเพคะท่านพ่อ ท่านแม่" เจ้าหญิงแอนนิก้าที่นั่งอยู่เบาะหลังยื่นหน้ามาถามขึ้นก่อนที่ทั้งคู่จะหันไปส่ายหน้าแทนคำตอบ และโดยที่ไม่ทันได้ตั้งตัว ะไรบางอย่างก็ตกลงมาใส่ฝ่ากระโปรงรถอย่างแรง เรียกให้ทุกสายตารถหันขวับไปมองทันที

ปิ้ง!

เมี้ยวววววว!

อ้อ...ก็แค่แมวดำ...

...

(Oo(OoO)oO) << สามคนบนรถ

เฮ้ย! แล้วในวังหลวงมันมีแมวดำที่หนายก้านนนนน! =()=;;

ระ...รีว่า...

'ถ้าเป็นไปได้หม่อมฉันอยากให้ลูกมาหาหม่อมฉันเดี๋ยวนี้เลย ต่อให้เป็นผีก็ไม่กลัวหรอก!'

เฮือกกกกกก!

"ทะ...ท่านพ่อ...ท่านแม่เพคะ..." แอนนีก้าป็นขำมานั่งข้างๆ แม่ของตน ไม่หลงเหลือมาดเจ้าหญิงผู้งามสง่าอีกต่อไป ในเวลานี้ถ้าน้องชายผู้น่ารักโผล่มา การรวมหัวอยู่กับสามคนก็ยิ่งดีกว่านั่งโดดเดี่ยวเฝ้ากาะอยู่เบาหลังคนเดียววันนั้นแหละ TAT แอ้มไอ้แมวบ้านั้นยังจ้องพวกเขาสามคนชะเขม็งเลยทีเดียวน!

แงๆ จะไปไหนก็รีบๆ ไปเซ! TOT มายืนทำบ๊าะอะไรอยู่ตรงนี้จะ!
พี่!

ในที่สุดแมวดำตัวนั้นก็ยอมกระโดดลงจากฝากระโปรงรถไป ทำให้หัวใจของคนทั้งสามที่ตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่มกลับขึ้นมาอยู่ที่เดิมอีกครั้ง

หากทว่า...

กึกๆ

(O_o) (o_o)

เสียงคล้ายกับสิ่งมีชีวิตกำลังพยายามจะเปิดประตูรถเข้ามา และเมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นมือขาวซีดที่แสนคุ้นเคย ราชารโบินตัวแข็งทื่อเป็นหินไปแล้ว...ในหัวว่างเปล่า ราชินีอนาสตาเซียอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก เจ้าหญิงแอนนีก้าหลับตาปี๋และซุกแขนแม่ของตนอย่างเดียว เมื่อเสียงเจ็บบลง ราชารโบินจึงค่อยๆ ปล่อยมือออกจากลูกสาวและภรรยาของตนก่อนจะหันไปเกาะกระจกหน้าต่างแทน...

...

ดิ่ง!

ผะ...ผะ...ผะ...โผล่มาแว้วววว!!! =()=!!!!!!

"กรี๊ดดดดด" โรบินกรี๊ดออกมาเหมือนสาวๆ ไม่มีผิด...หมดมาดราชาวางอย่างสิ้นเชิง! พร้อมกับกระเด็นตัวไปติดอีกฟากของตัวรถเลยทีเดียวนเมื่อ 'ลูกชาย' คนเดียวมายืนจังก้าอยู่ด้านนอกตัวรถ! เขามั่นใจว่าเขาไม่ได้มาผาดแน่ๆ! TOT เขาเห็นเต็มสองเบ้าตา! "จะ...จะ...จะ...จะ...เจ้ากาเบรียล เกรียล! เกรียล! เกรียล! เกรียล!" ไม่เรียกเปล่า ซี้่ออกไปนอกหน้าต่างด้วย!
"...!!!!"

แล้วก็ต้องช็อกยิ่งกว่าเดิมเมื่อเห็นวากาเบรียล 'ลอย' ผ่านหน้าต่างไป

ประมาณสองสามรอบ!

"กรี๊ดดดดด!"

"กรี๊ดดดดดดด!"

อนาสตาเซียและแอนนิกำลังกับกรี๊ดร้องลั่นออกมาเพราะทั้งสองเองก็เห็นเหมือนกัน! TOT ที่บอกว่าอยากเจอ...ไม่คิดว่าจะโผล่มาเป็นตัวเป็นตนแบบนี้ล่ะ! โหๆๆๆ

...

...

หือออ =_=!!

ทั้งตามชะงักพร้อมกัน...รู้สึกว่ามันมีอะไรบางอย่าง เมื่อกาเบรียล 'ลอย' ผ่านหน้ารถเป็นรอบที่สิบ...โห! นี่มันรอบที่สิบแล้วนะ! มันจะเป็นผีที่เข้าซีเกนไปรีเพลว่ะ! =O=; เมื่อคิดได้ดังนั้น โรบินก็หนีตาลงแล้วตัดสินใจทำใจดีผู้เสียเปิดประตูรถลงมาโดยไม่ฟังเสียงห้ามของอนาสตาเซียกับแอนนิก้าเลยสักนิด

ผ่าง!

เขาคิดว่าตัวเองรู้จักนิสัยลูกชายเป็นอย่างดี...

และมันก็เป็นอย่างที่เขาคิดไว้ไม่มีผิด! ☹

"เจ้า-กา-เบรียล!!!"

โรบินแผดเสียงเข้มลอดไรฟันใส่ร่างเล็กๆ ของลูกชายที่ยืนอยู่บน...รถเข็น...โดยมีเหล่าข้าราชการบริวารในวังคอยแอบเข็นให้ด้วยสีหน้าอมทุกข์อย่างถึงที่สุด TOT (เพราะเหตุนี้เมื่อมองจากในรถเลยทำให้กาเบรียลดูเหมือนลอยได้นั่นเอง =_*) บ้างก็รำพึงกับตัวเองว่าจงประหารชีวิตตนเสียเถิดเพราะตนมันไม่มีอะไรดีแล้ว บ้างก็ว่าตนผิดไปแล้ว แต่ที่ต้องทำแบบนี้ก็เพราะถูกเจ้าชายน้อยขู่ว่าจะจับเข้าเครื่องทรมานในยุคยุโรปมืดด้วยความกลัวก็เลยต้องยอมอย่างเสียมิได้ บลาๆๆ แล้วยังมีเครื่องบินทำฝนเทียมที่ลอยออกไปจากบริเวณทันทีที่ราชาโรบินก้าวเท้าลงมาจากรถนั้นอีก! (ถ้ามันจะลงทุนขนาดนี้ล่ะก็... -_-++) ซึ่งนั่นก็หมายความว่าทุกคนสมควร่วมคิดกับกาเบรียลด้วยนั่นเอง...ไม่สิ! ต้องเรียกว่าถูกบังคับขู่ฆ่ามา

น่าจะถูกต้องกว่า เพราะเขาแน่ใจว่าคงไม่มีใครกล้าคิดกบฏต่อเขาหรอก!

"ชะชู้ย..." เจ้าของนัยน์ตาสีดำหันมามองผู้เป็นพ่อที่ยืนกอดอกอยู่...

หน้าตายสนิท ไม่มีความรู้สึกสำนึกผิดเลยสักนิด "...หมดเวลาสนุกแล้วสินะ"

ติง!

นั่นทำให้โรบินคูนก็...เส้นสติขาดผิง!

"แกต้องไปอยู่อังกฤษ! ☹️ นี่เป็นคำสั่ง!!!"

"โอ... -.-" ก็ยังคงไม่สำนึก...

กรรรรรช! เจ้าชายองค์เล็กแห่งประเทศกาวิ้นั้นแหละ...

ช่วยทำให้มันเป็นคนปกติให้ได้ซะก่อนเถอะ! TOT++

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

